

Lizák Pálma:

Műbírálólat a művészek bikkfanyelvén

A művész által itt bemutatott mű, illetve alkotás, vagy úgy is mondhatjuk képzőművészeti tett, mely a művész sajátjából fakadó, annak részévé váló olyan megnyilvánulás, mely szubsztanciája élete szárnyaló gondolatosságának és verbális bőséggel ki nem fejezhető élményhalmazt fogalmaz meg számunkra.

Egyszóval itt van előttünk a kép, ha képnek lehet nevezni, a szónak abban a vulgáris értelmezésében, mely a valós dolgok leegyszerűsítésére törekedve nem hagy kétséget afelől, hogy alkotója része ama világrendszernek, mely kifejezni hivatott a színek értelmezésén túli képzeletet.

Ah a transzcendens színek, igen a színek erjesztően gerjesztik a fantázia határára menekülő faktúrákat és kemény-lágy odaadással bontják meg a harmónia disszonanciáját. Nézzék a bársonyosan selymes és mégis kemény, ámbár inkább komoran ható, de fenséges feketéket, amint sötét fekete lyukként ütnek éket az ünnepélyes vörösbársony drapérián áttörve és uralni igyekeznek a hangulati elemeket. De az aranyló vörösek élénk visszhangja ünnepélyes sugárzásba vonja figyelmünket és hidegen hagynak a féktelen, amorf kobaltkék. Nem vesszük észre a szerény sárgákat sem, melyek mézízűen zümmögve húznak diagonális barázdákat lágyan ívelő kettős formában ismétlődve.

Ezek a lágy, nőies formák megmozgatják fantáziánkat és a tárgyi valóság eszenciája magával ragadó eredetiséggel tör felszínre szinte szétfeszítve alakiségát, hogy további ismétlődésekkel, sokasodjon és halk pianissimóból kibontakozva harsogófortissimókká fokozza erejét, mielőtt a mély vörös zuhatag széttörve kereteit csendet int.

Budapest, 1997.